

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 czerwca 2017 r.

Pozycja 128

POSTANOWIENIE z dnia 22 czerwca 2017 r. Sygn. akt Ts 196/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Stanisław Rymar
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 listopada 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Sp. z o.o. z siedzibą w T.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 września 2016 r. (data nadania) Sp. z o.o. z siedzibą w T. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność z art. 78 w zw. z art. 176 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 oraz w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji: po pierwsze, art. 394¹ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim przepis ten „uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania wydanego przez sąd drugiej instancji”; po drugie, art. 394¹ § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim przepis ten „uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie odrzucenia zażalenia wydanego przez sąd drugiej instancji działającego w aspekcie funkcjonalnym jako sąd pierwszej instancji”.

Postanowieniem z 30 listopada 2016 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 15 grudnia 2016 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej ze względu na nieprawidłowe określenie ostatecznego orzeczenia w sprawie skarżącej oraz przekroczenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Ponadto, Trybunał wskazał, że zachodzi przesłanka *ne bis in idem* w odniesieniu do art. 394¹ § 2 k.p.c. ze względu na tożsamość zakresu zaskarżenia i rozstrzygnięciem w sprawie, w której zapadł wyrok TK z 12 stycznia 2010 r. (sygn. akt SK 2/09, OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 1). Po zbadaniu zarzutu niekonstytucyjności art. 394¹ § 1 k.p.c. uznał, że przepis ten nie mógł być podstawą ostatecznego orzeczenia w sprawie, w związku z którą skarżąca wniosła skargę konstytucyjną.

Jedynie na marginesie Trybunał ocenił te twierdzenia skarżącej, w których kwestionowała ona rozumienie przez sądy rozpatrujące jej sprawę art. 406 k.p.c., wskazując, że skarga w tym zakresie dotyczy sfery stosowania prawa, której badanie pozostaje poza kognicją Trybunału Konstytucyjnego.

Na postanowienie z 30 listopada 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżąca złożyła – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy na rozprawę. Skarżąca zarzuciła, że skarga nie może być uznana za skargę na stosowanie prawa przez sądy, gdyż „sądy stosują prawo zapisane w ustawach, a ustawa w polskim porządku prawnym właśnie nie zezwala na zażalenie od postanowienia na odrzucenie skargi o wznowienie wydanego przez Sąd II instancji”. Skarżąca ponownie przytoczyła argumentację zawartą w skardze konstytucyjnej, wskazując, że zakwestionowany art. 394¹ § 2 k.p.c. koliduje z powołanymi wzorcami kontroli, gdyż sąd odwoławczy, orzekający o odrzuceniu skargi na wznowienie postępowania, jest sądem, który orzeka w tym zakresie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania apelacyjnego po raz pierwszy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 ustawy o TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

W pierwszej kolejności Trybunał przypomina, że zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem konstytucyjnym zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw tej odmowy. Przedmiotem postępowania zażaleniowego jest bowiem ustalenie ich prawidłowości (por. postanowienie TK z 2 marca 2011 r., Ts 120/10, OTK ZU nr 2/B/2011, poz. 162). Nieustosunkowanie się w zażaleniu do tychże podstaw powoduje, że nie zostają one podważone, a to wyklucza możliwość uwzględnienia zażalenia.

Trybunał w niniejszym składzie stwierdza, że w rozpatrywanym zażaleniu skarżąca powtórzyła zasadniczo stanowisko sformułowane w skardze konstytucyjnej. Nie przedstawiła argumentów, wskazujących na nieprawidłowość ustaleń przedstawionych w zakwestionowanym postanowieniu. Skarżąca nie odniosła się do żadnej z podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu. Pominęła to, że Trybunał ustalił, iż skarga została wniesiona po upływie ustawowego terminu do jej złożenia, co stanowiło samodzielną podstawę odmowy wszczęcia merytorycznej kontroli. Skarżąca nie zakwestionowała stwierdzenia, że zaistniała przesłanka *ne bis in idem* w zakresie art. 394¹ § 2 k.p.c. ani stwierdzenia, że art. 394¹ § 1 k.p.c. nie mógł stanowić podstawy ostatecznego orzeczenia w jej sprawie. Brak ustosunkowania się do przy-

czyn odmowy wszczęcia merytorycznej kontroli skargi konstytucyjnej powoduje, że zażalenie skarżącej nie może zostać uwzględnione.

Niezależnie od powyższego Trybunał w pełni podziela motywy odmowy nadania skardze skarżącej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego zgodnie z art. 65 ust. 8 ustawy o TK postanawia jak w sentencji.